

Gols catalans des de Macau

Aquests dies d'octubre, la selecció catalana d'hoquei sobre patins juga el Campionat del Món B a Macau, una excolònia portuguesa dins territori xinès. Serà la primera vegada que una selecció catalana tan important disputa un partit oficial.

Els catalans s'hi juguen, esportivament, accedir a la primera categoria d'aquest esport, i poder així disputar-se els grans títols en futures competicions amb les grans seleccions d'aquest esport, com Itàlia, Argentina, Portugal o... Espanya. Política i socialment, però, els partits que es juguen aquesta setmana, a gairebé l'altra punta del món, tenen un significat molt important. Per primera vegada en la història de l'esport català, i en una disciplina coneguda per a tothom, Catalunya entra en un terreny de joc com a selecció oficial, reconeguda encara que sigui provisionalment, però amb tot el dret a jugar i a representar-se a si mateixa. Els defensors de les seleccions catalanes es freguen les mans, i els qui no suporten ni sentir-ne a parlar, es freguen els ulls d'incrèdilitat. Els gols que arriben des de la Xina tenen un valor afegit.

Hi ha qui diu que hi haurà un abans i un després de Macau, i probablement té raó. En un esport de forta implantació al Principat, fins al punt que la selecció espanyola, carregada de títols internacionals, és formada íntegrament per jugadors catalans, no sobta gens ni mica que la majoria de jugadors prefereixin vestir la samarreta amb les quatre barres que qualsevol altra. Alguns, com el lloretenc Iván Tibau o el porter igualadí Jaume Llaverola, ja van renunciar públicament, fa molts mesos, a jugar mai més amb Espanya, quelcom que no ha passat en cap altre esport. Al seleccionador català, Jordi Camps, no li ha costat massa trobar jugadors per emportar-se a Macau. Hi ha un sentiment generalitzat a favor de la selecció catalana, i les excepcions es-

compten amb els dits d'una mà. Els clubs catalans s'han posat d'acord per ajornar partits de la Lliga espanyola, i només els qui s'han d'enfrontar amb equips de Galícia, Canàries o, en un cas, del País Valencià, s'han vist obligats a jugar perquè més enllà de l'Ebre no volen sentir a parlar de tot això.

Amb un panorama així, és fàcil mirar endavant, tot i els entrebancs que, d'una forma gairebé malaltissa, els posen a Espanya, millor dit, a la mateixa Barcelona, perquè la Federació Espanyola de Patinatge té les oficines centrals a la capital catalana.

El primer fruit d'aquest llarg camí cap al reconeixement oficial de la selecció catalana va arribar el 26 de març passat, quan la Federació Internacional de Patinatge, la FIRS, va decidir en una reunió del seu comitè executiu celebrada a Miami que admetia provisionalment Catalunya en les quatre modalitats d'aquest esport: hoquei sobre patins, hoquei en línia, patinatge artístic i patinatge de velocitat. Si bé l'admissió definitiva continua pendent d'una assemblea general que tindrà lloc el mes de novembre a Fresno, als Estats Units, a partir d'aquell moment les seleccions catalanes poden participar de ple dret en competicions oficials, perquè, fins ara, mai s'ha negat en una assemblea general l'admissió a cap selecció reconeguda abans pel comitè executiu.

La decisió va agafar en fred i per sorpresa el Govern espanyol, en aquell moment del PP, i el president de la Federació Espanyola de Patinatge, el reusenc Antoni Martra, va acabar dimitint després d'una agra reunió amb el secretari d'Estat per a l'Esport a Madrid.

Instant del debut de la selecció catalana després d'aconseguir l'oficialitat. Era el 3 de setembre passat, a Blanes, durant la celebració de la Copa Golden. Xavier Caldú intenta superar el porter de la selecció dels Estats Units. Ara, però, és el moment clau: arriba el Campionat del Món.

Immediatament, mentre l'eufòria es desfermava a Catalunya, el Govern estatal posava en marxa un autèntic rosari de missives diplomàtiques intentant frenar la decisió, buscant el suport de països dels cinc continents. Això va provocar la retirada de Catalunya del Mundial d'Hoquei en Línia que havia de disputar a Canadà, el mes de juny, però el canvi de Govern a Espanya, i el silenci mediàtic dels següents mesos, no van evitar que el "vaixell insígnia" del patinatge, l'hoquei sobre patins, continués el seu camí cap a Macau. Tothom es pregunta què succeirà ara sí, a la pista, sense despatxos ni cartes amenaçadores, Catalunya es guanya, a base de gols i victòries, el dret a representar-se com a país entre els grans de l'hoquei.

El reconeixement de les seleccions de patinatge és la culminació d'un llarg procés iniciat els anys vuitanta, però que

va tenir el zenit ara fa quatre anys, quan la Plataforma Proseleccions Esportives Catalanes va recollir més de mig milió de signatures per demanar una iniciativa legislativa popular a favor d'una nova llei de l'esport que obrís el camí a les seleccions. Posteriorment, el Parlament català va aprovar, amb els vots de tots els grups excepte els del Partit Popular, la modificació de la llei de l'esport que fa possible la participació de les seleccions catalanes en l'àmbit internacional, una iniciativa contra la qual el Govern

**L'esclatxa oberta
la poden aprofitar
esports com el
rugbi o els escacs**

central del PP va recórrer al Tribunal Constitucional.

Establertes les bases jurídiques, l'esclatxa que ha obert el patinatge la poden aprofitar altres esports, com ara el rugbi, el corfbol o els escacs. En full contact, el català Xavi Moya es va convertir, ara fa quatre anys, en el primer català a guanyar un títol internacional per a Catalunya. En excursionisme, la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya era fins ara l'única Federació Catalana reconeguda a nivell internacional. En altres esports, les coses estan més magres. Encara queda un llarg camí perquè seleccions com la de futbol o la de bàsquet assoleixin el ple reconeixement internacional.

De moment, els gols, en tot el significat literal i metafòric que implica la paraula, arriben des de Macau.

Jordi Puiggròs